

בעלי הבנק והחברות הוואדוציות - ישראלים סמויים *

ההפסד הישראלי: 35 מיליון דולר * סירבתי לאשר כי

הוצאתי מרכז ערביות במירמה * אהוד אבד"אל ניסה להצילני *

עמלת-תיווך לח"כ משה נסים * שעון זהב למיכאל צוד *

הוידוי של טיבור רוזנבוים

תאונת הכבוד העבירה

אותי על דעת! "

להעביר את הזמן עד בואו של הבוס, בשיחות לא-מחייבות. ממיה הסתבר לאורח כי טיבור מאמין באמונות תפלות. הוא נולד ב-2 בנובמבר, יום מתן הצהרת-בלפור, והוא רואה בכך סמל. הוא יליד מזל-עקרב, וקורא בעיון כל הוורוסקופ שמזדמן לידיו.

טיבור רוזנבוים נכנס למשרד בצעד מהיר. ראשו היה גלוי, וכפי שמעידים מכריו, הוא חובש כיפה רק בכנסו, "המזרחי". לאחר שבירך את אורחו לשלום, התיישבו השניים. הידיד ישב מולו, רשם כל מילה, הפסיק מפעם-לפעם בשאלת-הבהרה. שלא כעיתונאים הרבים שניסו לדובב את רוזנבוים עד עתה, היה השואל מצוייד במידע מקיף על תחומי השיחה, ותודות לכך קיבל תשובות למר-בית השאלות המציקות עתה לישראלים רבים. השיחה גילתה גם שורה של עובי-זות חדשות לחלוטין, שתגורמנה כנראה לסערות ניכרות במימסד ובציבור הישראליים. (טיבור מאיית את שמו "רוזנבוים", ולא "רוזנבאום").

יגאל לביב, כתב "העולם הזה", נסע לז'נבה במיוחד עדימנת דר'שום את סיפורו האישי של טיבור רוזנבוים, כפי שסופר לבני שיחו, המחזימן גם עי, "העולם הזה". ברור, כי און גירסתו של רוזנבוים מובאת כדי להזיז מה שכתב "העולם הזה" עדין בעבר, אלא כדי לאפשר לציבור לדמוד, לראשונה, על הפרשה מנקודת-ראותו של רוזנבוים עצמו. והרי דבריו, כדלונם:

טיבור רוזנבוים דיבר חמש שעות תמימות, ושפץ את כל אשר בליבו. או כמעט הכל. מאחר שפרשת רוזנבוים נמצאת עתה בדיונים בבתי-המשפט בשווייץ, לא היה מוכן להשיב לשאלות של עיתונאים. לכן, הוא העדיף לשפוף את מרי שיחו בפני אדם הקרוב לו ומהימן עליו. טיבור ישב על ספת-ישיבה הדורה, במשרדו אשר בחברת "הלוויס", ברחוב קוראטרי מנספר 14 בז'נבה. כאשר הדרך את בן-שיחו למקום-המיפגש, הבהיר מלכתחילה כי הפגישה לא תיערך בבנק, אלא במשרדי "הלוויס", חברה ואדוצית שלדבריו, אינה קשורה כלל בבנק אייסיטי (אינטרנשיונל קרדיט בנק), או בקבוצת החברות הוואדוציות שהסתבכה עם הבנק.

מישרדי "הלוויס", אמר, הם בדיוק מול בניין "סוויס בנק קורפוריישן". הפגישה נקבעה לשעה שש בערב. בשעה היעודה נכנס הידיד למשרדו של טיבור, ראה כי דלת-הכניסה עמוסה שורה של מנעולי-ביטחון. המישרד היה בן שלושה חדרים. הגדול בהם, זה שבו ישב טיבור, הוא חדר-עבודה מהודר, כנהוג אצל חברות גדולות. ליד הכניסה, חדרה של המזכירה ובו מכשיר-טלסקס וכמה מכשירי טלפון. השלישי הוא חדר-המתנה דיסקרטי, מהודר אף הוא, שדלתו ננעלת כך שהמתין בו אינו רואה מי יוצא מחדרו של רוזנבוים. תעודות-ההסתמכה שור-נות של טיבור ממלאות את החדר, וניכר כי הורדו מכותלי הבנק והובאו לשם. מזכירתו של טיבור, סולאנו, שווייצית ממוצא צרפתי, הכינה קפה והשתדלה

זאת ד"ר טיבור רוזנבוים

לפתחו, והבנק האמריקאי התאים לכך. באותו זמן ייסדתי גם את בנק און לגונס, שהבעלות עליו נמסרה אחר-כך כולה ל-ליברים. אז ראיתי שאין בשווייץ בנק ל-ארצות מתפתחות. את הדיסרסציה שלי ל-תואר הדוקטור הכנתי על נושא המימון הבנקאי לארצות מתפתחות. וכך הגייתי את רעיון הבנק לצורך זה.

רציתי להקים בהון אירופאי ואמריקאי את הבנק האפריקאי הגדול ביותר, ובשנת 1959 נוסד אייסיטי. אני בוכה עכשיו למרות שבכלא לא בכיתי אף פעם. אני עוד מאמין שסוף

התחלתי לעבוד כסוכן של בתים מורכבים, ותוך כדי העבודה גמרתי את לימודי הכלכלה. הכרתי נציג בכיר של ממשלת ליבריה, והעליתי רעיון. הצעתי לליברים לעשות כמו היהודים. להקים מ-עין סוכנות ליבריה, לגייס את הפזורה הר-ליברית לעזרת ארץ-האם. הקמנו את ה-סוכנות היהודית הליברית, שנקראה אמ-

נגדי! ואחר-כך הוא הולך ונשבר בח-קירה כמו ילד! אני לא פתחתי את פי, אתה שומע?! ניסו להוציא ממני בחקירה לאיזה מוסדות ישראליים נתתי מה הקשר בין האחים בלומפילד לבנק - בצבת לא יוציא מ-מני! אני לא אשבר! אני לא אדבר! לפני 22 שנים הגעתי לז'נבה, יתום,

מה זה מביע לי? למי אני הזקתי? האם לקחתי פרוטה לעצמי? אתה רוצה לראות לאן הלכו כל הכספים של רוזנבוים? כל הרווחים שלו? אני אראה לך, אבל חסי-החלילה לא לפרסם שום שם! (קורא לסולאנו, המכניסה לחדר כרטסת עבה ובה כאלף יותר כרטיסים).

בבקשה. תוציא איזה כרטיס שאהה רוי-צה. (בן-שיחו שולף כרטיס. מודפסים עליו שם וכתובת של אדם בקנדה, ובקצה הכרטיס כתוב "100 דולר כל חודש". כר-טיס אחר מוצא. ועליו שם בית-כנסת ב-וורשה, וכתוב עליו "250 דולר לחודש").

רקו ליבריאן אטושיאייטד, והתחלתי לע-בוד איתם. תחילה הייתי ניספח כלכלי שלהם. ואחר-כך שגריר ליבריה. עד ה-יום. הבאתי להם עסקים, ואחר-כך הקמתי את הבנק און ליבריה, שהתפתח יפה עד שבשנת 1957 מכרתי את חלקי בבנק, 50 אחוז, לבנק האמריקאי הגדול כימיקל בנק. מכרתי, כי הבנק התפתח כליכך מהר ש-יהיה דרוש גורם יותר חזק ממני כדי

לאחר כל מה שעבר עלי במלחמה. על זה לא אדבר. התחלתי לעבוד כמזכירו של ד"ר שמואל שפס, שהיה ראש מחלקת-העלייה של הסוכנות בשווייץ. כיוון ש-הייתי פעיל בתנועת המיוחדת בהונגריה לפני המלחמה, פנו אלי שאהיה פעיל מ-טעם התנועה בשווייץ. אז ייסדתי את חב-רת הלוויסי-ישראל ואז אני עובד בה, והיום היא כל מה ששאר לי.

גמרו אותי בפירסומים בעיתונים בלי שיכולתי להגיב

כך כל הכרטיסים. מאות שמות של אישים ומוסדות, בציון סכומי-כסף.

לכאן הלכו הרווחים של רוזנבוים! כל חודש שלחתי מכאן עשרות אלפי דולרים לצדקה וגמילות-חסד. להחזקת מוסדות כשרים. למיסעדה גילי, המסעדה הכשרה היחידה בז'נבה. (לפי טיבור הבנק התברר כי הבנק הפסיד על תמיכות במיסעדה זו 2 מיליון פרנקים שווייצים). אני לקחתי כסף לעצמי כמו מיכאל צוד? (רוזנבוים פורץ בבכי ללא-מעצורים. מדבר תוך הת-ייפוח) הוא גם גנב כספים, גם טפל עלי שקרים בעדות שלו, גם הסית את רוטשילד

צוד גנב, טפל שקרים והסית, ואחר-כך נשבר כמו ילד!

הכבוד לבוא. אם המוטיבציות של האדם הם בסדר, הרי כדאי כל מחיר שהוא משי-לם למענו. לכן אני שתקתי כל השנים, ואני שותק גם כעת.

רק לפני תישעה חודשים עוד שלטתי על מאות מיליוני פרנקים. הרווח הפר-טי מעולם לא עניין אותי. אישית, הרווחתי יפה. משכורתו מן הבנק היתה 140 אלף פרנקים שווייצים לשנה, וממשלת ליב-ריה קיבלתי עוד 50 אלף דולר לשנה.